

ובמחשבתו להתענות, ומתחיל בתענית בודאי א"א עוד לסגת וחייב להשלים את הצום ולכן סגי בעניית אמן, משא"כ באומר הריני מקבל עלי להתענות בלי נדר הרי בידו להתחרט בכל עת ואין זה בגדר קבלת תענית.

ג. הגמ' בסוכה מ"ז שכשם ששבעת ימי החג טעונין קרבן ושיר וברכה ולינה אף שמיני טעון וכו' — א"כ בזמן שביהמ"ק קיים קעסקינן ואז עיקר השמחה הוא באכילת בשר שלמים, וע"ז קאמר הש"ס כוס כל יומא

מי איכא אבל אחרי שחרב הבית שאין שמחה אלא ביין בודאי כל יהודי השומר תו"מ ידאג שיהי' יין כל ימות החג, לקיים המצוה של ושמחת.

גם הגמ' בערובין קאי על מה שנאמר בקהלת תן חלק לשבעה וגם לשמונה דקאי על זמן שביהמ"ק קיים.

והנני דו"ש ושל' כל המשפחות שיחי'

יוסף שלו' אלישיב

עוד בהנ"ל

כב' מו"ח שליט"א

כפי שהבנתי מהמכתב לא התיר מו"ח שליט"א להבדיל רק על חמר מדינה, ולפ"ז לפי מה שאנו נוהגים פה ע"פ הוראת החזו"א לא להבדיל בשום אופן רק על היין [כי הוא טען שאין היום בא"י בירה או שכר חמר מדינה כי אין ההמונים שותים זה במקום יין (אף שגם יין אין שותים הרבה) ואמר שאולי מיץ תפוז הוא חמר מדינה אבל למעשה גם ע"ז לא הסכים וצוה להבדיל על יין ולשתות בתשעת הימים ובמוצאי ט"ב] א"כ אין להבדיל כלל בט"ב, האם נכון הבנתי.

דוש"ת חיים קניבסקי

תשובה

הגרי"ז ז"ל מבריסק התיר גם על יין ע"ס מה שביאר בחידושיו על הרמב"ם ה' תענית דעט"ב הוא כמו מתו מוטל לפניו דאסור ביין אבל ט"ב עצמו הוא כמו אבלות אחר הקבורה דמותר ביין, אמנם באו"ז (ה' ט"ב סי' תט"ו) אי' בהדיא שגם בט"ב דומה למתו מוטל לפניו, ומ"מ ביין מגתו יש להקל.

(בע"פ, ונכתב ע"י הגר"ח שליט"א)

סימן נח

בענין איסור כיבוס בתשעת הימים -

בשיעור הזמן שצריך להמתין אחר אכילת גבינה צהובה

שאלה

א'. אם מותר לאשכנזי שנוהג איסור כיבוס מר"ח אב, ליתן לאלו הנוהגים היתר כגון לספרדים שיכבסו עבורו.

ב'. אם נכונה השמועה ששמעתי בשם מרן שליט"א דאחרי גבינה צהובה שנתרככה כגון במאכל הנקרא "פיצה", שדינו כגבינה רכה ואי"צ להמתין שש שעות.

תשובה

בס"ד בין המצרים תרש"ם

לידידי הנעלה הרה"ג המצויין מהור"ר חנוך העניך שליט"א קרלנשטיין, בעמח"ס חק המלך.
ברכה ושל' רב.

על אף טרדותי דחקתי א"ע להשיבך בקיצור.

התשובה

רס"י פ"ט), ומעתה באיסור לאכול בשר אחרי גבינה
צהובה [עי' בערוה"ש סי' פ"ט אות י"א "שוויצר קעז"
שיש בהם הרבה שמנונית והטעם נמשך הרבה זמן].

ועי' פר"ח שהוא חולק על הט"ז וז"ל, בגבינה קשה
שייך טעמי דהרמב"ם כי גם גבינה בין השיניים
מיקרי גבינה, אכן בגבינה רכה לא שייך הטעם של
הרמב"ם, אך להטעם השני, בגבינה צהובה שהוא
חריף וחזק והטעם נמשך אין נ"מ במה שנתרככה.

בברכת התורה

יוסף של' אלישיב

א'. הלכה פסוקה באו"ח סי' תקנ"א ברמ"א "אסור
ליתן כלים לכובסת נכרית לכבס מר"ח ואילך"
ובשע"ת שם אף להפר"ח דאמירה לעכו"ם בשאר
איסוד"ר שרי, משום חומרא דט"ב נהגו לאסור, ועי'
שע"ת סי' תצ"ו בבן חו"ל הנמצא בארץ [ודעתו לחזור]
לדעת גדולי אחרונים אסור לו לומר לבן א"י שיעשה
מלאכה עבורו ביו"ט שני, ואיפשטא הבעי' שלך.

ב'. לא נכונה השמועה כי לא נשאלתי ע"ז. אכן לדינא
תרי טעמי נאמרו בהא דאסור לאכול גבינה אחרי
בשר: א, מפני שטעם הבשר נמשך עד זמן רב, ב, טעם
הרמב"ם משום דבשר בין השיניים מיקרי בשר (עי' ט"ז

סימן נח

בענין תקיעת שופר, — צוה"פ, — גירות

ערב ראש השנה תשנ"ז

לכבוד ידידי הרב הגאון המובהק מהור"ר שרגא פייוול כהן שליט"א
ברכה ושל' רב.

וזל"ש צוה"פ שעומדת לפנים מכותלי' בתוך החצר —
בלחי כה"ג שאינו ניכר בתוך חלל המבוי אינו לחי,
מ"מ בצוה"פ דמחיצה גמורה היא אם הקנה העליון
בתוך עשרים שיש היכר ליוצאים ונכנסים תו לא
איכפת לן בהכירא בקנים התחתונים ע"ש וע' במקו"ח
בסוה"ס בתיקוני עירובין ובשו"ת בית שלמה סי' נ"ד.

ג. מ"ש בדבר הקו' על המנ"ח, הנה בהמ"ע ותקעתם
בחצוצרות על עולתיכם אף אם נאמר

דמדברי קבלה מחויבים לצרף גם שופר — ואכן כן
מבואר בר"ן פ"ד דר"ה, זל"ש "ואותן שנהגו לומר

א. ע"ד השאלה, נכרי שנתגייר בלא קבלת מצוות אם
חל הגרות או שאמר בפיו שהוא מקבל ולבו
בל עמו, ואין ספק בדבר שאין פיו ולבו שוין.

דינן כגוי לכל דבריו. עי' שו"ת בית יצחק יו"ד סי' ק'
ואפי' בדיעבד לא הוה גר כלל, דקבלה בלב
בעינן, גם הכותים בשעתם אמרו בפיהם שמקבלים
עליהם לשמור ולעשות ע"ש.

ב. בדין צוה"פ אם צריך שיהיו הקנים שמן הצדדים
נראים לעומד בפנים. ע' חת"ס ח"ו סי' ל"ב,